

Udenrigsministeriet
Juridisk Tjeneste, EU-retskontoret
Asiatisk Plads 2 – 1448 København K
Tlf.: 33 92 03 24 Fax: 33 92 03 03

JTEU j.nr. 2015 - 30240
24. februar 2017

Liste over judicielle aktiviteter i sager af dansk interesse

Til orientering fremsendes nedenstående liste over EU-Domstolens aktiviteter i de kommende tre uger i retssager, som har den danske regerings interesse. For så vidt angår sager, hvor der er nedsat procesdelegation, indeholder listen oplysninger om tidspunktet for mundtlig forhandling, fremsættelse af generaladvokatens forslag til afgørelse (GA) og afsigelse af dom. I sager, der i øvrigt følges af den danske regering, oplyses der om tidspunkt for generaladvokatens forslag til afgørelse og afsigelse af dom. Generaladvokatens udtalelser og EU-Domstolens domme offentliggøres på EU-Domstolens hjemmeside (<http://curia.europa.eu/>) på selve datoen for fremsættelse eller afsigelse.

Der tages forbehold for, at listen er udarbejdet på baggrund af EU-Domstolens retslistes, og at EU-Domstolen med kort varsel kan foretage ændringer i egne retslistes.

Liste over sager, hvor der nedsat procesdelegation:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Deltager i PD	Processkridt	Dato
C-638/16 PPU	X et X 1. Omfatter de »internationale forpligtelser« i artikel 25, stk. 1, litra a), i forordning nr. 810/2009 af 13. juli 2009 om en fællesskabskodeks for visa (visumkodeks) samtlige rettigheder, der er sikret ved Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, herunder navnlig de rettigheder, der er sikret ved artikel 4 og 18, og omfatter de ligeledes forpligtelser, som medlemsstaterne har med hensyn til konventionen til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder, og artikel 33 i Genèvekonventionen om flygtnings retsstilling? 2. A. Under hensyn til besvarelsen af det første spørgsmål, skal artikel 25, stk. 1, litra a), i forordning nr. 810/2009 af 13. juli 2009 om en fællesskabskodeks for visa (visumkodeks) fortolkes således, at en medlemsstat, hvortil en ansøgning om visum med begrænset territorial gyldighed er blevet indgivet, med forbehold af den skønsmargen, som den råder over med hensyn til sagens omstændigheder, er forpligtet til at udstede det visum, der ansøges om, når det viser sig, at der er risiko for tilsidesættelse af artikel 4 og/eller artikel 18 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, eller en anden international forpligtelse? B. Har det nogen betydning for besvarelsen af dette spørgsmål, at der foreligger en tilknytning mellem ansøgeren og den medlemsstat, til hvilken	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Udlændinge- og Integrationsministeriet	Dom	07.03.17

	visumansøgningen er blevet indgivet (f.eks. familiemæssig tilknytning, værtsfamilier, garantistillere og sponsorer m.v.)?			
C-660/15 P	<p>Viasat Broadcasting UK mod Kommissionen (appel)</p> <p>Påstande: In the light of the foregoing, Viasat respectfully requests your Court to: set aside the judgment in Case T-125/12, Viasat Broadcasting UK Lid v Commission, and annul Commission Decision 2011 /839/EU of 20 April 2011 on measures adopted by the Danish state in favour of TV2/Danmark (EUT 201 1 L 340, s. 1), and order the defendant at first instance to pay the costs of Viasat both incurred in the first instance and before your Court. In the alternative, Viasat asks your Court to set aside the judgment under appeal, and refer the case back to the General Court, and reserve the costs of the proceedings at first instance and on.</p>	<p>Udenrigsministeriet Justitsministeriet Kammeradvokaten Kulturministeriet Finansministeriet Erhvervsministeriet</p>	Dom	08.03.17
C-225/16	<p>Ouhrami</p> <p>Sagen vedrører: 1. Skal tilbagesendelsesdirektivets artikel 11, stk. 2, fortolkes således, at den her omhandlede periode på fem år beregnes a. fra det tidspunkt, hvor indrejseforbuddet (eller med tilbagevirkende kraft: den hermed ligestillede erklæring om, at udlændingen er uønsket) blev udstedt, eller b. fra den dato, hvor den pågældende – kort sagt – faktisk har forladt EU-medlemsstaternes område, eller c. fra et andet tidspunkt? 2. Skal tilbagesendelsesdirektivets 11, stk. 2, under hensyntagen til anvendelse af overgangsreglerne fortolkes således, at denne bestemmelse indebærer, at afgørelser, der er truffet, før dette direktiv trådte i kraft, og hvis retsvirkning er, at adressaten i de ti følgende år skal opholde sig uden for Nederlandene, og at indrejseforbuddet, som kan anfægtes ad rettens vej, er fastsat ud fra alle relevante omstændigheder i det konkrete tilfælde, ikke længere har retsvirkning, såfremt varigheden af denne forpligtelse på det tidspunkt, da dette direktiv skulle være gennemført, eller på [org. s. 24] det tidspunkt, da det konstateres, at afgørelsens adressat opholdt sig i Nederlandene, overskrider varigheden af den i denne bestemmelse omhandlede periode?</p>	<p>Udenrigsministeriet Justitsministeriet Udlændinge- og Integrationsministeriet</p>	Mundtlig forhandling	16.03.17

Liste over sager, der i øvrigt følges af den danske regering:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Interessant	Processkridt	Dato
Forenede sager T-158/14, T-161/14 og 163/14	<p>JingAo Solar m.fl. mod Rådet</p> <p>Påstande i sag T-158/14: Sagen fremmes til realitetsbehandling. Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 1239/2013 af 2. december 2013 om indførelse af en endelig udligningstold på importen af fotovoltaiske moduler af krystallinsk</p>	<p>Erhvervsstyrelsen Energistyrelsen</p>	Dom	28.02.17

	<p>silicium og nøglekomponenter hertil (dvs. celler) med oprindelse i eller afsendt fra Folkerepublikken Kina (EUT L 325, s. 66) annulleres, for så vidt som den vedrører sagsøgerne.</p> <p>Rådet for Den Europæiske Union tilpligtes at betale sagens omkostninger.</p> <p>Canadian Solar Emea m.fl. mod Rådet</p> <p>Påstande i sag T-163/14: Sagen antages til realitetsbehandling. Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 1239/2013 om indførelse af en endelig udligningstold på importen af fotovoltaiske moduler af krystallinsk silicium og nøglekomponenter hertil (dvs. celler) med oprindelse i eller afsendt fra Folkerepublikken Kina (EUT 2003 L 325, s. 66) annulleres, for så vidt som den vedrører sagsøgerne.</p> <p>Rådet for Den Europæiske Union tilpligtes at betale sagens omkostninger.</p>			
T-162/14	<p>Canadian Solar Emea m.fl. mod Rådet</p> <p>Påstande: Sagen antages til realitetsbehandling. Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 1238/2013 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af fotovoltaiske moduler af krystallinsk silicium og nøglekomponenter hertil (dvs. celler) med oprindelse i eller afsendt fra Folkerepublikken Kina (EUT 2013 L 325, s. 1) annulleres, for så vidt som den finder anvendelse på sagsøgerne.</p> <p>Rådet for Den Europæiske Union tilpligtes at betale sagens omkostninger.</p>	Erhvervsstyrelsen Energistyrelsen	Dom	28.02.17
C-275/15	<p>ITV Broadcasting e.a.</p> <p>Spørgsmål 1: Tillader det citerede udtryk, at der fortsat anvendes en national bestemmelse, hvor omfanget af »kabel« er defineret i overensstemmelse med national ret, eller fastsættes omfanget af denne del af artikel 9 af en betydning af »kabel«, der er defineret i EU-retten? Spørgsmål 2: Hvis »kabel« i artikel 9 er defineret i EU-retten, hvad er betydningen heraf? Følgende ønskes navnlig præciseret: a) Har termen en teknologisk specifik betydning, som er begrænset til traditionelle kabelnet, der drives af udbydere af konventionelle kabeltjenester? b) Har den alternativt en teknologisk neutral betydning, der omfatter funktionelt tilsvarende tjenester, der transmitteres via internettet? c) Omfatter den i hvert af tilfældene transmission af mikrobølgeenergi mellem faste jordbaserede punkter? Spørgsmål 3: Finder det citerede udtryk anvendelse 1) på bestemmelser, der kræver, at kabelnet retransmitterer visse udsendelser, eller 2) på bestemmelser, der tillader retransmission pr. kabel af udsendelser, a) når retransmissionerne er samtidige og begrænset til områder, hvor udsendelserne blev foretaget med henblik på modtagelse, og/eller b) hvor retransmissionerne er af udsendelser på kanaler, der er underlagt visse public service-forpligtelser?</p>	Kulturministeriet Energistyrelsen	Dom	01.03.17

	<p>Spørgsmål 4: Hvis omfanget af »kabel« i artikel 9 er defineret i overensstemmelse med national ret, er den nationale bestemmelse da underlagt EU's proportionalitetsprincip og princippet om en rimelig balance mellem rettighedshaveres og kabelejerers rettigheder og almenhedens interesse? Spørgsmål 5: Er artikel 9 begrænset til de nationale bestemmelser, der var gældende på den dato, hvor direktivet blev vedtaget, den dato, det trådte i kraft, eller den sidste dato for dets gennemførelse, eller finder den også anvendelse på senere nationale bestemmelser, der vedrører adgang til radio- og tvspredningstjenesters kabel?</p>			
C-326/15	<p>DNB Banka</p> <p>1) Kan der bestå en selvstændig gruppe af personer som omhandlet i direktivets artikel 132, stk. 1, litra f), når medlemmerne af gruppen har hjemsted i forskellige medlemsstater i Den Europæiske Union, hvor den nævnte bestemmelse i direktivet er blevet gennemført med forskellige betingelser, som ikke er forenelige? 2) Kan en medlemsstat begrænse en afgiftspligtig persons ret til at anvende afgiftsfritagelsen i direktivets artikel 132, stk. 1, litra f), når den afgiftspligtige person opfylder samtlige betingelser for at anvende fritagelsen i sin medlemsstat, men hvor denne bestemmelse i de nationale lovgivninger i de medlemsstater, hvor andre medlemmer af gruppen har hjemsted, er blevet gennemført med restriktioner, der begrænser afgiftspligtige personer fra andre medlemsstaters mulighed for at anvende den tilsvarende merværdiafgiftsfritagelse i deres egen medlemsstat? 3) Kan afgiftsfritagelsen i direktivets artikel 132, stk. 1, litra f), anvendes på nogle tjenesteydelser i den medlemsstat, hvor ydelsesmodtageren, som skal betale merværdiafgift, har hjemsted, når tjenesteyderen, som skal betale merværdiafgift, i en anden medlemsstat har anvendt merværdiafgift på disse tjenesteydelser efter de almindelige regler, dvs. i den tro, at merværdiafgiften på disse tjenesteydelser i henhold til direktivets artikel 196 skulle betales i den medlemsstat, hvor ydelsesmodtageren har hjemsted? 4) Skal begrebet »selvstændig gruppe af personer« som omhandlet i direktivets artikel 132, stk. 1, litra f), forstås som en særskilt juridisk person, hvis oprettelse er godtgjort ved en specifik aftale om stiftelse af den selvstændige gruppe af personer? Såfremt svaret på dette spørgsmål er, at den selvstændige gruppe af personer ikke skal anses for en særskilt enhed, skal begrebet selvstændig gruppe af personer da forstås som en gruppe af forbundne virksomheder, inden for hvilken der inden for rammerne af deres sædvanlige økonomiske virksomhed gensidigt leveres supportydelser med henblik på udøvelsen af deres erhvervsvirksomhed, og kan det forhold, at en sådan gruppe består, godtgøres med tjenesteydelseskontrakter eller via dokumentation for interne afregningspriser? 5) Kan en medlemsstat</p>	Skatteministeriet SKAT	GA	01.03.17

	<p>begrænse en afgiftspligtig persons ret til at anvende merværdiafgiftsfritagelsen i direktivets artikel 132, stk. 1, litra f), når den afgiftspligtige person har anvendt et tillægsgebyr på transaktionerne i henhold til kravene i lovgivningen om direkte beskatning i den medlemsstat, hvor den afgiftspligtige har hjemsted? 6) Finder afgiftsfritagelsen i direktivets artikel 132, stk. 1, litra f), anvendelse på tjenesteydelser, der modtages fra tredjelande? Dvs. kan et medlem af en selvstændig gruppe af personer som omhandlet i den nævnte bestemmelse i direktivet, der inden for gruppen leverer ydelser til andre medlemmer af gruppen, være en afgiftspligtig person fra et tredjeland?</p>			
Forenede sager C-24/16 og C-25/16	<p>Nintendo m.fl.</p> <p>Sagen vedrører: 1. Kan retten i en medlemsstat, som for så vidt angår en sagsøgt alene er kompetent i medfør af artikel 79, stk. 1, i Rådets forordning (EF) nr. 6/2002 af 12. december 2001 om EF-design sammenholdt med artikel 6, nr. 1), i Rådets forordning (EF) nr. 44/2001 af 22. december 2000 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område, fordi denne sagsøgte, som har hjemsted i en anden medlemsstat, har leveret muligvis rettighedskrænkende varer til den sagsøgte, som har hjemsted i den pågældende medlemsstat, i forbindelse med en sag om håndhævelse af rettigheder i medfør af et EF-design træffe afgørelser mod den førstnævnte sagsøgte, som har gyldighed i hele EU og har virkning ud over de leveringsrelationer, som danner grundlag for retternes kompetence? 2. Skal Rådets forordning (EF) nr. 6/2002 af 12. december 2001 om EF-design, navnlig forordningens artikel 20, stk. 1, litra c), fortolkes således, at en tredjemand må afbilde EF-designet, hvis han vil sælge tilbehørsartikler til varer fra designhaveren, som svarer til EF-designet? Såfremt spørgsmålet besvares bekræftende: Hvilke kriterier gælder da herfor? [Org. s. 3] 3. Hvordan bestemmes det sted, »hvor krænkelsen fandt sted« i artikel 8, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 864/2007 af 11. juli 2007 om lovvalgsregler for forpligtelser uden for kontrakt (Rom II-forordningen) i de tilfælde, hvor krænkeren a) tilbyder EF-designkrænkende varer via et website og dette website – også – er henvendt til andre medlemsstater end den medlemsstat, hvor krænkeren har hjemsted b) lader EF-designkrænkende varer transportere til et andet medlemsland end det, som han har hjemsted i? Skal den nævnte forordnings artikel 15, litra a) og g), fortolkes således, at den således fastsatte lov også finder anvendelse på andre personers medvirkenshandlinger?</p>	Patent- og Varemærkestyrelsen	GA	01.03.17
C-245/15	<p>Casa Noastra</p> <p>1. Kan udtrykket »uanset hvem der organiserer befordringen«, som er anvendt i artikel 2, nr. 3), i forordning nr. 1073/2009, fortolkes således, at en</p>	Transport-, Bygnings- og Boligministeriet	Dom	01.03.17

	<p>erhvervsdrivende kan organisere rutekørsel med henblik på befordring af sine egne ansatte til og fra arbejdsstedet? 2. Kan udtrykket »rutekørsel med personer, såfremt rutens længde ikke overstiger 50 km«, som er anvendt i artikel 3, litra a), i forordning nr. 561/2006, fortolkes således, at det finder anvendelse på arbejdstagere, når de transporteres til og fra arbejdsstedet?</p>			
C-552/15	<p>Europa-Kommissionen mod Irland</p> <p>Påstande: — Det fastslås, at Irland har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 56 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde ved at opkræve den fulde registreringsafgift, når en person bosat i Irland registrerer et motorkøretøj, der er leaset eller lejet i en anden medlemsstat, uden at der herved tages hensyn til varigheden af køretøjets anvendelse, når køretøjet hverken i det væsentlige skal anvendes varigt i Irland, eller faktisk anvendes på denne måde, og ved at opstille betingelser for en tilbagebetaling af denne afgift, som går ud over, hvad der er strengt nødvendigt og forholdsmæssigt.</p> <p>— Irland tilpligtes at betale sagens omkostninger.</p>	Skatteministeriet	GA	02.03.17
C-568/15	<p>Zentrale zur Bekämpfung unlauteren Wettbewerbs Frankfurt am Main</p> <p>1. Skal artikel 21, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/83/EU af 25. oktober 2011 om forbrugerrettigheder (EUT 2011, L 304, s. 64) fortolkes således, at der for forbrugeren, hvis den erhvervsdrivende har en telefonlinje med henblik på at kunne blive kontaktet telefonisk i forbindelse med den indgåede aftale, ikke må opstå højere udgifter, end der ville være opstået for forbrugeren for et opkald på et almindeligt (geografisk) fastnet- eller mobiltelefonnummer? 2. Er artikel 21, stk. 1, i direktiv 2011/83/EU til hinder for en national bestemmelse, hvorefter forbrugeren i tilfælde, hvor den erhvervsdrivende med henblik på at kunne blive kontaktet telefonisk i forbindelse med den indgåede aftale har oprettet en servicetjeneste på et 0180-nummer, skal bære de udgifter, som teleudbyderen beregner for benyttelsen af denne tjeneste, også i tilfælde, hvor disse udgifter er højere end de udgifter, der ville være opstået for forbrugeren for et opkald til et almindeligt (geografisk) fastnet- eller mobiltelefonnummer? Er direktivets artikel 21, stk. 1, i det mindste ikke til hinder for en sådan national bestemmelse i tilfælde, hvor teleudbyderen ikke videregiver nogen del af den betaling, som han afkræver forbrugeren for kontakten på 0180-nummeret, til [org. s. 3] den erhvervsdrivende?</p>	Justitsministeriet	Dom	02.03.17
C-584/15	<p>Glencore Céréales France</p> <p>1) Kan det af ordlyden af afgørelsen af 9. marts 2012 i sag C-564/10, Bundesanstalt für Landwirtschaft und Ernährung mod Pfeifer & Langen KG udledes, at artikel 3 i forordning nr. 2988/95, hvorved der fastsættes en fællesskabsretlig forældelsesordning,</p>	Miljø- og Fødevareministeriet	Dom	02.03.17

	<p>finder anvendelse på foranstaltninger vedrørende betaling af renter, der skyldes i henhold til artikel 52 i forordning (EF) nr. 800/1999 og artikel 5a i forordning (EF) nr. 770/96? 2) Skal kravet på renter betragtes som en følge af en »vedvarende eller gentagen« uregelmæssighed, der ophører på det tidspunkt, hvor hovedfordringen betales, således at forældelsesfristen for disse først regnes fra dette tidspunkt? 3) Såfremt spørgsmål 2 besvares benægtende, skal forældelsesfristen da regnes fra det tidspunkt, hvor den uregelmæssighed, der begrundede hovedfordringen, fandt sted, eller kan den først regnes fra den dag, hvor støtten blev betalt eller sikkerheden blev frigivet, svarende til det tidspunkt, fra hvilket de nævnte renter beregnes? 4) Må det antages, at enhver handling, hvorved forældelsesfristen afbrydes for så vidt angår hovedfordringen i relation til anvendelsen af forældelsesreglerne i forordning nr. 2988/95, ligeledes afbryder forældelsesfristen for så vidt angår renterne, selv om disse ikke er nævnt i de handlinger, der afbrød forældelsesfristen for hovedfordringen? 5) Indtræder der forældelse, når den maksimale frist, der fremgår af artikel 3, stk. 1, fjerde afsnit, i forordning nr. 2988/95, er udløbet, såfremt betalingsorganet inden for denne frist kræver den uberettiget udbetalte støtte tilbagebetalt uden samtidig at kræve, at der betales renter? 6) Kan den almindelige forældelsesfrist på fem år, der i henhold til lov nr. 2008-561 af 17. juni 2008 blev indført i national ret ved artikel 2224 i code civil, for så vidt angår forældelse, der endnu ikke er indtrådt på datoen for lovens ikrafttræden, træde i stedet for forældelsesfristen på fire år i henhold til forordning nr. 2988/95 ved anvendelse af undtagelsen i forordningens artikel 3, stk. 3?</p>			
C-4/16	<p>J.D. Skal begrebet energi fra vandkraft som vedvarende energikilde, der anvendes i artikel 2, litra a), sammenholdt med artikel 5, stk. 3, og 30. betragtning til Europa- Parlamentets og Rådets direktiv 2009/28/EF af 23. [org. s. 2] april 2009 om fremme af anvendelsen af energi fra vedvarende energikilder og om ændring og senere ophævelse af direktiv 2001/77/EF og 2003/30/EF (EUT L 140, s. 16), udelukkende fortolkes som energi, der er produceret på vandkraftværker ved udnyttelse af hældning på overfladevand, herunder floder, eller også energi, der er produceret på et vandkraftværk (der hverken er et pumpekraftværk eller er udstyret med pumpefunktion), der er placeret et sted, hvor en anden virksomheds industrispildevand udledes?</p>	Energistyrelsen	Dom	02.03.17
C-54/16	<p>Vinyls Italia Spørgsmål 1: Indebærer den mulighed for at »godtgøre«, som er indrømmet den, der har nydt godt af en handling, som er til skade for alle kreditorerne, ifølge artikel 13 i forordning nr. 1346/2000 for at modsætte sig anfægtelsen af denne</p>	Justitsministeriet	GA	02.03.17

	<p>handling i henhold til bestemmelserne i lex fori concursus, at den interesserede part skal fremsætte en processuel indsigelse i snæver betydning inden udløbet af den i domslandets lovgivning fastlagte frist, påberåbe sig undtagelsesbestemmelsen i forordningen og godtgøre, at de to betingelser i den nævnte bestemmelse er opfyldt, eller finder artikel 13 i forordning nr. 1346/2000 anvendelse, såfremt den interesserede part har påberåbt sig den omhandlede bestemmelse under csagen, også efter udløbet af den i domslandets lov fastlagte frist for fremsættelse af processuelle indsigelser, eller kan indsigelsen også konstateres af retten af egen drift, forudsat at den interesserede part har godtgjort, at den skadelige handling er undergivet lex causae i en anden medlemsstat, hvis lovgivning i det pågældende tilfælde ikke åbner nogen mulighed for at anfægte denne handling? Spørgsmål 2: Skal henvisningen i artikel 13 i forordning nr. 1346/2000 til bestemmelserne i lex causae med henblik på at fastlægge, hvorvidt »denne lovgivning i det pågældende tilfælde ikke åbner nogen mulighed for at anfægte denne handling«, fortolkes således, at den part, som har bevisbyrden, skal godtgøre, at lex causae i den konkrete situation ikke på et generelt og abstrakt plan fastlægger retsmidler til at anfægte en angiveligt skadelig handling som den i sagen omhandlede – betaling af en kontraktmæssig gæld – eller således, at den part, som har bevisbyrden, skal godtgøre, at i det omfang en sådan form for handling kan anfægtes i henhold til lex causae er de materielle betingelser – der afviger fra dem i lex fori concursus – ikke opfyldt, for at anfægtelsen kan tages til følge i den verserende sag? Spørgsmål 3: Kan den ved artikel 13 i forordning nr. 1346/2000 indførte undtagelsesordning – henset til formålet med bestemmelsen, dvs. at beskytte parternes ikke kulpøse forventning om, at handlingen i henhold til lex causae er uomstødelig – finde anvendelse også i det tilfælde, hvor kontraktparterne har hjemsted i en og samme medlemsstat, hvis lovgivning forventes at blive lex fori concursus i tilfælde af en af parternes insolvens, men parterne ved en klausul om valg af lovgivningen i en anden medlemsstat undtager omstødelse af handlinger til gennemførelse af den omhandlede kontrakt fra anvendelsen af ufravigelige regler i lex fori concursus, hvis formål er at beskytte princippet [org. s. 8] om kreditorernes ligestilling, hvilket i tilfælde af senere indtrådt insolvens er til skade for alle kreditorerne? Spørgsmål 4: Skal artikel 1, stk. 1, i forordning nr. 593/2008 fortolkes således, at »situationer, hvor der skal foretages et lovvalg«, med hensyn til forordningens anvendelse også omfatter det tilfælde, hvor en timecharterkontrakt indgås i en medlemsstat af selskaber med hjemsted i denne medlemsstat, men indeholder en klausul om valg af lovgivningen i en anden medlemsstat? Spørgsmål 5: Såfremt spørgsmål 4 besvares bekræftende, skal artikel 3, stk. 3, i forordning nr.</p>			
--	--	--	--	--

	593/2008, sammenholdt med artikel 13 i forordning nr. 1346/2000, da fortolkes således, at parternes valg af, at en kontrakt undergives lovgivningen i en anden medlemsstat end den, hvor »alle andre elementer med relevans for sagen« er lokaliseret, ikke berører anvendelsen af ufravigelige regler i den sidstnævnte medlemsstats lovgivning, der i egenskab af lex fori concursus finder anvendelse på muligheden for at anfægte handlinger indgået før insolvensen, som er til skade for alle kreditorerne, og således har forrang for undtagelsesbestemmelsen i artikel 13 i forordning nr. 1346/2000?			
C-97/16	Pérez Retamero 1) Skal definitionen af »mobil arbejdstager« i artikel 3, litra d), i direktiv 2002/15/EF fortolkes således, at den er til hinder for en national lovbestemmelse såsom artikel 1, stk. 3, litra g), i lov om arbejdstageres rettigheder, hvorefter »personer, som leverer transporttjenester på grundlag af administrative tilladelser, som de er indehavere af [...] ved hjælp af køretøjer [...] som de er ejere af, eller som de har direkte råderet over«, ikke kan anses for »mobile arbejdstagere«? 2) Skal direktivets artikel 3, litra e), andet afsnit – (»For så vidt angår dette direktiv har chauffører, der ikke opfylder disse kriterier, samme rettigheder og forpligtelser som dem, der i henhold til dette direktiv gælder for mobile arbejdstagere«) – fortolkes således, at såfremt ingen eller blot et af kriterierne for, at en person kan anses for en »selvstændig chauffør«, er opfyldt, skal den pågældende anses for en »mobil arbejdstager«?	Beskæftigelsesministeriet	Dom	02.03.17
C-621/15	W e.a. 1. Er artikel 4 i Rådets direktiv 85/374/EØF af 25. juli 1985 om tilnærmelse af medlemsstaternes administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser om produktansvar på området [org. s. 6] for lægemiddellaboratoriernes ansvar for de vacciner, som de fremstiller, til hinder for en bevismåde, hvorefter den ret, der behandler sagens realitet, i forbindelse med udøvelsen af sin eneret til at bedømme denne, kan fastslå, at de faktiske forhold, som sagsøgeren har gjort gældende, udgør bestyrkede, præcise og samstemmende formodninger, som kan bevise vaccinenes defekt og tilstedeværelsen af en årsagsforbindelse mellem defekten og sygdommen, uanset at det er konstateret, at den medicinske forskning ikke har fastslået en forbindelse mellem vaccinen og sygdommens indtræden? 2. Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende, er artikel 4 i direktiv 85/374 da til hinder for en formodningsordning, hvorefter tilstedeværelsen af en årsagsforbindelse mellem defekten ved en vaccine og den skade, som den skadelidte har lidt, altid vil blive anset for fastslået, når visse tegn på en årsagsforbindelse foreligger? 3. Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende, skal artikel 4 i direktiv 85/374 da fortolkes således, at det bevis, som	Lægemiddelstyrelsen	GA	07.03.17

	det påhviler skadelidte at føre, for tilstedeværelsen af en årsagsforbindelse mellem defekten ved en vaccine og den skade, som denne har lidt, kun kan anses for ført, hvis denne forbindelse er videnskabeligt fastslået?			
C-321/15	ArcelorMittal Rodange et Schifflange Er artikel 13, stk. 6, i den ændrede lov af 23. december 2004 om en ordning for handel med kvoter for drivhusgasemissioner, for så vidt som den giver den kompetente minister mulighed for at kræve returnering uden fuldstændig eller delvis erstatning af kvoter, der er tildelt i henhold til samme lovs artikel 12, stk. 2 og 4, men uudnyttede, forenelig med artikel 16 i den luxembourgske forfatning, der knæsetter den private ejendomsret?	Energistyrelsen	Dom	08.03.17
C-448/15	Wereldhave Belgium e.a. 1. Skal Rådets direktiv 90/435/EØF af 23. juli 1990 om en fælles beskatningsordning for moder- og datterselskaber fra forskellige medlemsstater fortolkes således, at dette direktiv er til hinder for en national bestemmelse, hvorefter der ikke kan ske fritagelse for belgisk forskudsskat af dividende, som et belgisk datterselskab har udloddet til et i Nederlandene hjemmehørende moderselskab, der opfylder kravene til minimumsandel, idet det nederlandske moderselskab er en investeringsforening, der fuldt ud skal udbetale sit overskud til sine andelshavere, og som følge heraf er berettiget til en selskabsskattesats på nul? 2. Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende, skal artikel 49 (tidligere artikel 43) og artikel 63 (tidligere artikel 56) i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (som ændret og med ny nummerering i henhold til Lissabontraktaten) fortolkes således, at disse bestemmelser er til hinder for en national bestemmelse, hvorefter der ikke kan ske fritagelse for belgisk forskudsskat af dividende, som [org. s. 15] et belgisk datterselskab har udloddet til et i Nederlandene hjemmehørende moderselskab, der opfylder kravene til minimumsandel, idet det nederlandske moderselskab er en investeringsforening, der fuldt ud skal udbetale sit overskud til sine andelshavere, og som følge heraf er berettiget til en selskabsskattesats på nul?	Skatteministeriet	Dom	08.03.17
C-569/15	X 1. Skal afsnit II i forordning (EØF) nr. 1408/71 fortolkes således, at en i Nederlandene bosat arbejdstager, der sædvanligvis udøver sin beskæftigelse i Nederlandene, og som i tre måneder har taget ubetalt ferie, må anses for stadig (også) at have lønnet beskæftigelse i Nederlandene i denne periode, såfremt (i) tjenesteforholdet opretholdes i denne periode, og (ii) denne periode i henhold til den nederlandske arbejdsløshedslov betragtes som en periode med lønnet beskæftigelse? 2a. Hvilken lovgivning skal finde anvendelse i henhold til forordning (EØF) nr. 1408/71, såfremt denne arbejdstager i den ubetalte ferie har lønnet	Udenrigsministeriet Beskæftigelsesministeriet Uddannelses- og Forskningsministeriet	GA	08.03.17

	beskæftigelse i en anden medlemsstat? 2b. Er det herved af betydning, at arbejdstageren to gange i det følgende år, og derefter i de tre følgende år én gang årligt, i en periode på cirka en til to uger havde lønnet beskæftigelse i denne anden medlemsstat, uden at der i Nederlandene var tale om ubetalt ferie?			
C-570/15	X Efter hvilket eller hvilke kriterier skal det afgøres, hvilken lovgivning der skal finde anvendelse i henhold til forordning (EØF) nr. 1408/71, i det tilfælde, hvor der er tale om en arbejdstager, der bor i Belgien, og som i det omhandlede år har udført langt den største del af sin beskæftigelse for sin nederlandske arbejdsgiver i Nederlandene, og som derudover har udført 6,5% af beskæftigelsen [org. s. 6] i Belgien, i hjemmet eller hos kunder, uden at der herved er tale om et fast arbejdsmønster, og uden at der er indgået aftaler med arbejdsgiveren om at udføre beskæftigelse i Belgien?	Udenrigsministeriet Beskæftigelsesministeriet Uddannelses- og Forskningsministeriet	GA	08.03.17
C-342/15	Piringer 1. Skal artikel 1, stk. 1, andet punktum, i Rådets direktiv 77/249/EØF om lettelse med henblik på den faktiske gennemførelse af advokaters fri udveksling af tjenesteydelser fortolkes således, at en medlemsstat kan bestemme, at bekræftelser vedrørende ægtheden af underskrifter på dokumenter, der er nødvendige med henblik på at stifte eller overdrage rettigheder over fast ejendom, er undtaget fra advokaters fri udveksling af tjenesteydelser, og at udøvelsen af denne virksomhed er forbeholdt de offentlige notarer? 2. Skal artikel 56 TEUF fortolkes således, at den ikke er til hinder for en national bestemmelse i registreringsstaten (Østrig), hvorefter det er forbeholdt offentlige notarer at foretage bekræftelser vedrørende ægtheden af underskrifter på dokumenter, der er nødvendige med henblik på at stifte eller overdrage rettigheder over fast ejendom, hvilket indebærer, at en erklæring vedrørende en underskrifts ægthed, der er udstedt af en advokat, der er etableret i Den Tjekkiske Republik, i dennes hjemstedsstat, ikke anerkendes i registreringsstaten, selv om denne erklæring efter tjekkisk ret har retsvirkning som officiel bekræftelse, navnlig da a. spørgsmålet om anerkendelse af en erklæring vedrørende ægtheden af en underskrift på en tinglysningsanmodning i registreringsstaten, der er udstedt i Den Tjekkiske Republik af en advokat, som er etableret dér, vedrører en advokats indholdsmæssige udøvelse af en servicevirksomhed, som advokater, der er etableret i registreringsstaten, ikke kan udøve, og afslaget på anerkendelse af en sådan erklæring derfor ikke er omfattet af forbuddet mod restriktioner, eller b. et sådant forbehold er begrundet for at sikre lovligheden og retssikkerheden med hensyn til retsakter (dokumenter [org. s. 3] vedrørende retshandler) og dermed tjener tvingende almene hensyn og desuden er nødvendigt for at nå	Justitsministeriet	Dom	09.03.17

	dette mål i registreringsstaten?			
C-398/15	<p>Manni</p> <p>1) Skal princippet om, at personoplysninger ikke må opbevares på en måde, der giver mulighed for at identificere de registrerede i et længere tidsrum end det, der er nødvendigt af hensyn til de formål, hvortil de indsamles, eller i forbindelse med hvilke de behandles på et senere tidspunkt, som fastlagt i artikel 6, litra e), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/46/EF af 24. oktober 1995 [om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger], der er gennemført ved lovdekret nr. 196 af 30. juni 2003, have forrang og dermed være til hinder for det system med offentliggørelse, der er gennemført ved virksomhedsregistret som fastlagt i Rådets første direktiv 68/151/EØF af 9. marts 1968 samt – i den nationale retsorden – i artikel 2188 i codice civile og artikel 8 i lov nr. 580 af 29. december 1993, for så vidt som loven fastlægger, at enhver uden tidsmæssig begrænsning kan få kendskab til oplysningerne om de heri registrerede fysiske personer? 2) Tillader artikel 3 i Rådets første direktiv 68/151/EØF af 9. marts 1968 [om samordning af de garantier, som kræves i medlemsstaterne af de i traktatens artikel 58, stk. 2, nævnte selskaber til beskyttelse af såvel selskabsdeltagernes som tredjemands interesser, med det formål at gøre disse garantier lige byrdefulde] da, at sådanne oplysninger – uanset den ubegrænsede varighed og de uspecificerede modtagere af oplysningerne i virksomhedsregistret – ikke længere er genstand for »offentliggørelse« i denne dobbelte betydning, men at de derimod kun er tilgængelige i et begrænset tidsrum eller for bestemte modtagere på baggrund af en konkret vurdering foretaget af den registeransvarlige?</p>	Miljø- og Fødevareministeriet Erhvervsstyrelsen	Dom	09.03.17
C-406/15	<p>Milkova</p> <p>1. Tillader artikel 5, [stk.] 2, i De Forenede Nationers konvention om handicappedes rettigheder, at medlemsstaterne ved lov fastsætter en særlig forudgående beskyttelse mod afskedigelse, der kun gælder for handicappede, der er arbejdstagere, men ikke for tjenestemænd med samme handicap? 2. Tillader artikel 4 og de øvrige bestemmelser i Rådets direktiv 2000/78/EF af 27. november 2000 om generelle rammebestemmelser om ligebehandling med hensyn til beskæftigelse og erhverv en national ordning, der hjemler en særlig forudgående beskyttelse mod afskedigelse, der kun gælder for handicappede, der er arbejdstagere, men ikke for tjenestemænd med samme handicap? 3. Tillader artikel 7 i direktiv 2000/78, at der fastsættes en særlig forudgående beskyttelse mod afskedigelse, der kun gælder for handicappede, der er arbejdstagere, men ikke for tjenestemænd med samme handicap? 4. Såfremt det første og det tredje spørgsmål besvares</p>	Økonomi- og Indenrigsministeriet Børne- og Socialministeriet Moderniseringsstyrelsen	Dom	09.03.17

	benægtende: Kræver overholdelsen af internationale og fællesskabsretlige bestemmelser henset til de beskrevne kendsgerninger og omstændigheder i den foreliggende sag, at den af den nationale lovgiver fastsatte særlige forudgående beskyttelse mod afskedigelse, der kun gælder for handicappede, der er arbejdstagere, også skal finde anvendelse på tjenestemænd med samme handicap?			
C-484/15	<p>Zulfikarpašić</p> <p>Derfor forelægges Den Europæiske Unions Domstol spørgsmålet om, hvorvidt bestemmelserne i loven om tvangsfuldbyrdelse for så vidt angår det europæiske tvangsfuldbyrdelsesdokument er i overensstemmelse med forordning (EF) nr. 805/2004, nærmere bestemt – i sager om udstedelse af en fuldbyrdelsesordre på baggrund af et bekræftet dokument i forbindelse med en fuldbyrdelsessag – om begrebet »ret« i Republikken Kroatien ligeledes omfatter notarer, om notarerne kan udstede attester som et europæisk tvangsfuldbyrdelsesdokument for endelige og eksigible fuldbyrdelsesordrer på baggrund af bekræftede dokumenter, og disse attester udstedes, såfremt de førnævnte ordrer er ubestridte, og såfremt dette spørgsmål besvares benægtende, om retterne kan udstede attester som et europæisk tvangsfuldbyrdelsesdokument for fuldbyrdelsesordrer på baggrund af et bekræftet dokument, der er udfærdiget af en notar, når disse ordrer, ifølge deres indhold, vedrører ubestridte krav, og, i så fald, hvilken formular der skal anvendes.</p>	Justitsministeriet	Dom	09.03.17
C-685/15	<p>Online Games e.a.</p> <p>Skal artikel 56 TEUF og artikel 49 TEUF ff. i lyset af EMRK's artikel 6, sammenholdt med chartrets artikel 47, fortolkes således, at disse bestemmelser med hensyn til domstolenes objektivitet og upartiskhed, som er påkrævet henset til Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols retspraksis (navnlig dennes dom af 18.5.2010, 64962/01, præmis 54), er til hinder for en national bestemmelse, hvorefter det ikke er den retshåndhævende myndighed (eller et andet statsligt retsforfølgningsorgan) i dennes funktion som repræsentant for anklagemyndigheden, men derimod den domstol, som skal træffe afgørelse om lovligheden af den påklagede strafferetlige foranstaltning, der (i en og samme person/funktion) af egen drift og uafhængigt af parternes adfærd i første omgang helt selvstændigt skal betegne og afgrænse den dokumentation, som i forbindelse med en administrativ sanktionsprocedure skal fremlægges til begrundelse af den strafferetligt beskyttede monopollignende regulering af det nationale marked for hasardspil, i lyset af Den Europæiske Unions Domstols retspraksis (navnlig dennes dom af 30.4.2014, C-390/12, ECLI:EU:C:2014:281, »Pfleger m.fl.«), og også efterfølgende autonomt og investigativt skal efterforske og bedømme denne?</p>	Justitsministeriet	GA	09.03.17

C-105/16 P	<p>Republikken Polen mod Europa-Kommissionen (appel)</p> <p>Påstande: — Dommen afsagt den 3. december 2015 af Den Europæiske Unions Ret i sag T-367/13, Republikken Polen mod Europa-Kommissionen, ophæves, for så vidt som det første klagepunkt vedrørende kravet om, at mindst 50 % af den finansielle støtte skulle anvendes til omstrukturingsforanstaltninger, hvilket klagepunkt blev fremsat i forbindelse med det første anbringende vedrørende søgsmålet med påstand om annullation af Kommissionens gennemførelsesafgørelse 2013/214/EU af 2. maj 2013 om udelukkelse fra EU-finansiering af visse udgifter, som medlemsstaterne har afholdt for Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget (EUGFL), Garantisektionen, Den Europæiske Garantifond for Landbruget (EGFL) og Den Europæiske Landbrugsfond for Udvikling af Landdistrikterne (ELFUL) (meddelt under nummer C(2013) 2436) (1), i nævnte dom blev forkastet. — Kommissionens gennemførelsesafgørelse 2013/214/EU af 2. maj 2013 om udelukkelse fra EU-finansiering af visse udgifter, som medlemsstaterne har afholdt for Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget (EUGFL), Garantisektionen, Den Europæiske Garantifond for Landbruget (EGFL) og Den Europæiske Landbrugsfond for Udvikling af Landdistrikterne (ELFUL), annulleres for så vidt som der deri foretages en ekstrapoleret korrektion af de af Republikken Polen anmeldte udgifter til støtte til delvis selvforsynende landbrug på 11 % med beløb på 4 583 950,92 EUR og 39 583 726,30 EUR. — Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger i begge instanser.</p>	Miljø- og Fødevareministeriet	Dom	09.03.17
C-158/14	<p>A e.a.</p> <p>Sagen vedrører: 1) Ville appellanterne i den foreliggende sag, også henset til artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, uden tvivl have søgsmålskompetence til i eget navn i henhold til artikel 263 TEUF at anlægge sag ved Retten med påstand om annullation af gennemførelsesforordning nr. 610/2010, for så vidt som LTTE i henhold hertil er optaget på den i artikel 2, stk. 3, i forordning nr. 2580/2001 nævnte liste?</p>	Udenrigsministeriet	Dom	14.03.17
T-346/15	<p>Bank Tejarat mod Rådet</p> <p>Påstande: Rådets afgørelse (FUSP) 2015/556 af 7. april 2015 om ændring af [Rådets] afgørelse 2010/413/FUSP om restriktive foranstaltninger over for Iran (EUT L 92, s. 101) annulleres, for så vidt som den finder anvendelse på sagsøgeren. Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 2015/549 af 7. april 2015 om gennemførelse af forordning (EU) nr. 267/2012 om restriktive foranstaltninger over for Iran (EUT L 92, s. 12) annulleres, for så vidt som den finder anvendelse på sagsøgeren. Rådet tilpligtes at betale sagsøgerens omkostninger i</p>	Udenrigsministeriet Erhvervsstyrelsen	Dom	14.03.17

	forbindelse med denne sag.			
C-323/15 P	<p>Polynt SpA og Sitre Srl mod Det Europæiske Kemikalieagentur (ECHA) (appel)</p> <p>Påstande: Rettens dom i sag T-134/13 ophæves. Den anfægtede afgørelse annulleres, eller subsidiært hjemvises sagen til Retten med henblik på realitetsbehandling af appellanternes annullationssøgsmål.</p> <p>Indstævnte tilpligtes at betale samtlige sagens omkostninger, herunder sagsomkostningerne ved Retten.</p>	Miljø- og Fødevarerministeriet	Dom	15.03.17
C-324/15 P	<p>Hitachi Chemical Europe GmbH, Polynt SpA og Sitre Srl mod Det Europæiske Kemikalieagentur (ECHA) (appel)</p> <p>Påstande: Rettens dom i sag T-135/13 ophæves. Den anfægtede afgørelse annulleres, eller subsidiært hjemvises sagen til Retten med henblik på realitetsbehandling af appellanternes annullationssøgsmål.</p> <p>Indstævnte tilpligtes at betale samtlige sagens omkostninger, herunder sagsomkostningerne ved Retten.</p>	Miljø- og Fødevarerministeriet	Dom	15.03.17
C-528/15	<p>Al Chodor e.a.</p> <p>Indebærer den omstændighed, at der ikke ved lov er fastsat objektive kriterier for at vurdere, om der er væsentlig risiko for, at en udenlandsk statsborger forsvinder [(artikel 2, litra n), i forordning nr. 604/2013 (EUT L 180, s. 31)], i sig selv, at der ikke kan ske frihedsberøvelse på grundlag af artikel 28, stk. 2, i den nævnte forordning?</p>	Udlændinge- og Integrationsministeriet	Dom	15.03.17
C-3/16	<p>Aquino</p> <p>1) Følger det af Domstolens dom i Köbler-sagen (dom af 30.9.2003, sag C- 224/01) og i Traghetti del Mediterraneo-sagen (dom af 13.6.2006, sag C-173/03) om statens ansvar for retsinstitansers fejl, der indebærer tilsidesættelse af EU-retten, at en ret må anses for en ret i sidste instans, når en afgørelse fra denne ret inden for rammerne af en kassations sag ikke efterprøves, fordi kassationsappellanten, der har indgivet et skriftligt indlæg i kassations sagen, efter en uomstødelig formodning i de nationale procesregler anses for at have frafaldet sagen? 2) Kan det forenes med artikel 267, stk. 3, TEUF, også i lyset af artikel 47, stk. 2, og 52, stk. 3, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, at en national retsinstitans, som ifølge denne traktatsbestemmelse er forpligtet til at forelægge Domstolen en præjudiciel anmodning, afviser dette alene af den grund, at anmodningen er formuleret i et skriftligt indlæg, som ifølge de relevante procesregler ikke kan tages i betragtning, fordi det er indgivet uden for fristerne? 3) Såfremt den højeste af de ordinære retter ikke behandler en anmodning om at forelægge et præjudicielt spørgsmål, må det da antages, at der</p>	Justitsministeriet	Dom	15.03.17

	foreligger en tilsidesættelse af artikel 267, stk. 3, TEUF, også i lyset af artikel 47, stk. 2, og 52, stk. 3, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, såfremt denne retsinstans afslår anmodningen alene med den begrundelse, at spørgsmålet ikke forelægges, »da det i betragtning af de anførte anbringender vil blive afvist på grundlag af en regel, der er særlig for retsplejen ved Hof van Cassatie (kassationsdomstol)«.			
C-98/15	<p>Espadas Recio</p> <p>1. Skal § 4 i rammeaftalen om deltidsarbejde, der er knyttet som bilag til direktiv 97/81/EF om rammeaftalen vedrørende deltidsarbejde, i lyset af den retspraksis, der følger af [Domstolens dom af 10. juni 2010, Bruno m.fl., C- 395/08], fortolkes således, [at] bestemmelsen finder anvendelse på en bidragsbaseret ydelse ved arbejdsløshed som den, der er omhandlet i artikel 210 i den spanske Ley General de Seguridad Social, som alene finansieres af de bidrag, der indbetales af arbejdstageren og de virksomheder, hvori vedkommende har været ansat, og som fastsættes på grundlag af de ansættelsesperioder, hvor der er indbetalt bidrag i de seneste seks år forud for det tidspunkt, hvor personen bliver arbejdsløs i juridisk forstand?</p>	Beskæftigelsesministeriet	GA	16.03.17